

Ina Vlahov

Šalturica

Živim u malom primorskom gradu koji je nekoć bio industrijski grad. Danas, zahvaljujući novcu europskih fondova, pretvorio se u pravi turistički biser. Kad prođe ljetna sezona, moj se grad umiri i tek onda zablista svom svojom ljepotom. Jednog kišnog jutra baka i ja otišle smo pronaći malu šaltursku radnju u starom dijelu grada. Trebala sam skratiti duge hlače. Bile smo sretne što smo našle radnju za popravke. Inače, u mom gradu je vrlo teško naći majstore bilo koje struke. Otvorivši vrata baka se iznenadila tko je vlasnica. Poznavala je tu mladu ženu još iz doba kad je bila u osmom razredu osnovne škole. Baka je u to vrijeme radila u službi medicine rada. Djevojčica je došla s ocem po bodove za upis u srednju školu (zbog invaliditeta). Rođena je s nekoliko fizičkih nedostataka. Imala je samo nadlakticu lijeve ruke i dva zakržljala prstića na njoj, a žarko je željela biti krojačica. Liječnica je došla u sukob s ocem i djevojčicom jer po pravilniku za upis u školu nije mogla dobiti bodove. Gledajući tu ponosnu djevojčicu koja nije htjela odustati od svojih snova, liječnica joj je, unatoč pravilniku, dala dva boda. Osoblje ambulante je bilo potreseno tim događajem. Svi su mislili da nikad neće moći ostvariti svoje snove.

Nitko nije ni slutio koliko će ta djevojčica biti uporna i hrabra, iako je priroda prema njoj bila nemilosrdna. Ja sam bila iznenađena njenim izgledom. Osim te ruke i lijeva strana njenog lica nije bila simetrična. Hrabro sam je gledala u oči i ostala sabrana da ne pokažem osjećaje koje je u meni probudila. Bila sam tako tužna što je priroda prema njoj bila nepravедna. Vrlo brzo i spretno se sagnula i uzela mi mjeru. Dok je to radila, i njena invalidna ruka pratila je istom snagom zdravu ruku. Rekla je da će sve biti gotovo za dva dana. „Znaš, djevojčice, sviđa mi se što sam u tvom pogledu vidjela samo iznenađenje. Drago mi je što me gledaš bez prezira i straha. Gledaš me onako kako bih željela da me svi vide. Odmalena sam željela da me prihvate kao različitu, a ne bolesnu. Moj invaliditet nije bolest. Oduvijek sam voljela krojiti i šivati. Volim ljude, prirodu, boje... Volim što sam sada neovisna i što nisam teret mojim roditeljima. Ne sramim se svoga tijela i ne želim da me ljudi sažalijevaju.“ Divila sam se njenom stavu prema životu i pitala sam je: „Jesi li ikad pomislila da nećeš ostvariti svoj san?“ „Jednom. Samo jednom. Upravo sam bila krenula u srednju školu. Strah od novih ljudi donio mi je čudan san. Te noći sam sanjala da imam obje ruke, da je moje lice lijepo, da je moje stopalo normalno... Sanjala sam čudesan san i u snu sam istraživala svoje lice, svoju ruku i sve je bilo na svom mjestu. Lijeva ruka bila je potpuno normalna, a lice nježno i meko. Sretna sam se digla i potrčala

do ogledala. Sunčeve zrake, još hladne od ranog jutra, pale su na moje lice, utopile se u mojim očima i pokazale mi moje prijašnje lice i lijevu ruku s kojom sam rođena. Bila sam razočarana, ali ne i iznenađena. Odlučila sam da više neću vjerovati snovima. A onda nešto snažno u meni potrese moje tijelo i neka ga čudna snaga preplavi. Živa si. Nisi bez razloga na ovome svijetu. Snažna si. Ti možeš sve. Jedinstvena si. Ne daj se, ostvari svoje snove...“

Bila sam tako emotivno jaka nakon susreta s njom. Htjela sam je zagrliti, poljubiti, udahnuti njenu snagu, pokupiti njenu skromnost. Izašla sam iz male radnje obasjana nekom svjetlošću, mirom u duši. Mala radnja postala je dvorana, a ona moj idol. Od toga dana uvijek kad mi je teško pomislim na nju i u sebi pronađem hrabrost. Hvala ti.

Mnoge osobe za koje svijet nikad nije čuo, mogu inspirirati i ispričati svoje priče. Postati nečiji uzori za budućnost.

Šalturica-krojačica